Ч. 147. (302) Вівторок, 8. липня 1941. Ціна 30 сот.

КРАКІВСЬКІ ВІСТІ

щоденник, виходить кожного дня, крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-39
РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Administration: Reichsstrasse 34.
Schriftleitung: Orzeszkowagasse 7.

ПЕРЕДПЛАТА в краю і за кордоном: місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки = 2 зол., 5 чеських корон = 1 зол., 5 слов. кор. = 1 зол.

Побажання українців для держ. секретаря д-ра Білера

З нагоди призначення д-ра Білера заступником Генерал-Губернатора вислав Провідник УЦК проф. В. Кубійович від українців отсі побажання:

З нагоди високого відзначення, що ним являється покликання Вас, Пане Державний Секретарю, на відповідальне становище Заступника Генерал-Губернатора, прохаю приняти щирі побажання від українського населення в Генерал-Губернаторстві, від Українського Центрального Комітету та мене.

В почутті вдяки за Вашу дотеперішню прихильність і поміч для українців у Генерал-Губернаторстві дозволяю собі висловити надію, що Ви, Пане Державний Секретаре, й на будуче схочете своїми благородними ділами сприяти розвиткові нашого національного життя для добра німецько-української співпраці та закріплення могучости Німецької Великодержави.

З щиро українським привітом
ВОЛОДИМИР КУБІЙОВИЧ,
Провідник УЦК.

Погоня за ворогом

ГОЛОВНА КВАТИРА ВОЖДА, 8. 7. — Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:

У Бесарабії німецькі й румунські війська після того, як відбили численні протинаступи, продовжують іти наперед. На Буковині румунські, а в північно-західньому від них напрямі мадярські війська досягли Дністер. Чернівці зайняті. На терені Галичини відбувається погоня за ворогом на широкому фронті по другому боці Серету.

На північ від багон Припяти відділи німецької армії йдуть серед боїв широким фронтом у напрямі Дніпра і горішньої Двини. Боєві дії німецьких і фінських військ далі відбуваються пляново.

Ескадри німецького летунства знищили також і вчора велику кількість ворожих позвів і вантажників, батерії совітської артилерії, залізничі транспорти і склади муніції. Крім того німецькі летуни вдачно атакували на УКРАЇНІ колони ворога, що відступає, й укріплення. Інші німецькі ескадри бомбардували ворожі відділи в районі СМОЛЕНСЬКА і на схід від озера ПЕЙПУС.

Німецькі боєві і спадні літаки підтримували дії сухопутних військ на РИБАЛЬСЬКОМУ півострові і обкинули бомбами всіх калібрів ворожі операційні бази.

Большевицькі війська втратили 6. 7. загалом 204 літаків. З того 160 машин у летунських боях, 41 німецькі літаки знищили на землі, 3 зістрілили німецькі мінолови. Не вернулося 10 німецьких літаків.

У східній частині Балтійського моря, німецькі мінолови наскочили на 4 совітські контрторпедовці. Підчас 1-годинних боїв артилерійські стрільна так важко ушкодили один совітський контрторпедовець, що ворог подався назад. Ті самі мінолови відбили 7 ворожих бомбових атак і зістрілили притому 3 ворожі машини.

У боях проти Великої Британії німецьке летунство затопило в каналі св. Юрія два торговельні кораблі загальної містоти 10 тисяч тон. Німецькі боєві літаки вдатно бомбардували минулої ночі летовища середньої Англії та портові обекти на південному й східньому побережжі англійського острову. Продовжувалося мінування англійських пристаней.

У північній Африці німецькі та італійські боєві та спадні літаки обкинули бомбами становища протилетунської та польової артилерії біля Тобруку.

Вчора ворог намагався налітати вдень на побережжя каналу Ля Манш і втратив внаслідок акції німецьких ловецьких літаків і протилетунської артилерії 19 літаків. Одну ворожу машину зістрілила морська артилерія.

Британські боєві літаки скинули минулої ночі на різні місця західньої Німеччини розривні й запальні бомби. Цивільне населення потерпіло деякі втрати. Пожежі в деяких мешкальних дільницях — між іншим у Дортмунді — встигли скоро погасити. Як підчас тих атак, так і підчас нічного нападу на побережжя зайнятих французьких просторів, німецькі нічні ловецькі літаки й протилетунська артилерія зістрілили 8 ворожих літаків.

Від 3. до 6. 7. німці зістрілили 83 британські літаки. З того 58 у летунських боях і внаслідок дій нічних ловецьких літаків, 21 машин зістрілила протилетунська артилерія і 4 одинниці морської фльоти. У тому самому часі пропало в боях проти Великої Британії 9 німецьких літаків.

Підчас боїв на Сході особливо відзначилися: поручник Кнак, старший фельдфебель Вернер, фельдфебелі Гавт і Прхаска з одного вишкільного полку та підпоручник Попульо з одного стрілецького полку. Поручник Філіп досяг 4. 7. своєї 31, 32 і 33 летунської перемоги. Старший фельдфебель Баер досяг минулої ночі на своєму нічному ловецькому літаку 9 і 10-ої летунської перемоги.

Підчас битви панцирних військ під Дубном особливо відзначилася одна батерія протилетунської артилерії полку державного маршала Ґерінґа під проводом капітана Шульца і поручника Вільмскеттера. Старший моряк Ернест Кельнер зістрілив із легкої протилетунської гармати вже 3-й з черги британський літак.

—o—

Перед маєстатом неповинної крови

Перші точніші вістки, що прийшли до нас з освободженого Львова та західньо- - українських земель, несуть зі собою поруч радости непомірний смуток. Відвічні вороги українського народу не занехали нагоди, щоб вилляти всю свою лють та в звірський спосіб пролити неповинну кров тисячів безборонних синів і доньок українського народу.

Описи цих страхітливих подій переходять дантейські картини. Здається, що сам сатана кермував тими звірами в людському тілі, що цілу свою, роками плекану, злобу„ переводили в чин. Можна сміло здогадуватись, що в цих кривавих оргіях брала участь ціла спілка наших відвічних ворогів. Словом наступила повна солідарність найзапекліших ворогів і нищителів України.

Так то у важких стражданнях Голгофти родиться нове життя — воскресення України. Надіємось і ждемо на нього й це рівноважить наш біль і смуток, що його викликує наша Українська Голгофта.

Але у чергуванні оцих почувань мусить у нашій свідомости виступити з цілою силою маєстат неповинної крови наших мучеників. Саме він мусить промовити до совісти кожного з нас та подати нам цінну науку на майбутнє. Тож скупімся бодай на хвилину та прислухаймось до цієї мови, що таємним голосом добувається з глибин нашої душі.

Перше її слово — це строгий наказ пожертвувати себе цілого, всі свої духові й тілесні сили на службу Україні, щоб у цей спосіб сплатити довг супроти отих наших святих Жертв. Хоча наказ цей простий і ясний, то виконання його получене з багатьома вимогами.

Перша з них — це ПІДПОРЯДКУВАННЯ ВЛАСНОЇ ВОЛІ всеціло під волю національної спільноти, себто її кожночасного правного Проводу. Без національної дисципліни ніколи не зможемо добре послужити Українській Справі та дати відпір ворожим силам, що чигають на нашу ославлену анархію. Завсіди памятаймо, що неповинна кров наших героїв і мучеників завзиває нас до залізної національної дисципліни. Друга вимога — це запал і витривалість у творчій праці в користь національної спільноти. Не зітхань, не крилатих патріотичних слів, не гомінких демонстрацій, але твердих, мужеських діл, мозольної, впертої праці вимагає правдива служба Нації. Праці, праці й щераз праці, оду-

ховленої великою національною ідеєю, осяяної радісною свідомістю, що виконуємо її для Рідної Нації на рідній, свобідній Землі.

Другий важний наказ, що його диктує нам наша совість в обличчі неповинної крови наших жертв — це наказ НАЦІОНАЛЬНОЇ СОЛІДАРНОСТИ, абсолютної єдности внутрі нашої національної спільноти. Ця свята кров мусить статися цим нерозривним цементом, що скує нас усіх у гранітний моноліт, об який розібються всі ворожі затії.

Третій наказ, це РІШУЧА НЕПРИМИРНІСТЬ до наших відвічних ворогів, які не раз уже через нашу легкосердність вкрадались у наше довіря та ставали таки з нашої вини панами на нашій гостинній землі. Очевидно не йде тут про якусь поганську жорстокість, низьку жадобу пімсти, але тільки про тверду справедливість, подиктовану святим правом оборони життєвих інтересів Рідної Нації. Неповинна кров наших Жертв накладає на нас невідкличний обовязок очистити Рідну Землю від всякої ворожої наволочі та збудувати сильний кордон перед ворожою навалою.

Ось думки, що повинні запліднювати нашу свідомість у ці великі історичні дні. Під їхнім впливом ми повинні основно переродитись так, щоб після повороту на Рідну Землю у Великому Всенародньому Дні Національного Воскресення стались ми новими людьми — щасливими будівничими Батьківщини.

ВОЛОДИМИР КУБІЙОВИЧ.

Жахливий погром українців

НЕЧУВАНІ ЗВІРСТВА НКВД. — ТИСЯЧІ ПОМАСАКРОВАНИХ.

Подаємо в буквальному перекладі опис большевицьких звірств у Львові, пера военного кореспондента Вільфреда фон Овена що появився під таким наголовком у „Берлінер Ілюстрірте Нахтавсгабе" (ч. 155).

НЕ СТАЄ СЛІВ...

Населення Львова у жалобі.

День після приходу німецьких військ, після остаточного освободження з-під совітського ярма, похоронено тисячі українців - жерв комуністичного терору. Ще всюди видно відділи, які викопують на різних місцях помордованих українців, щоб дати населенню змогу ідентифікувати їх. З трьох вязниць, де шаліло НКВД, видобуто дотепер понад 700 замордованих українців — між ними жінок, дітей та старців. Разом вимордовано у Львові мабуть 2—3.000 українців.

Ми їхали від вязниці до вязниці, від одного місця розстрілів до другого. Ми бачили келії смерти, де жертви НКВД. знайшли жахливу смерть. Не стає слів, щоб описати страхіття, які ми там бачили. Найстрашніші картинни, що їх може витворити людська уява, біднуть перед львівською дійсністю. Хіба чорти в людських тілах шаліли там. Ніколи не забудемо зломаних горем жінок, що плакали над поганьбленими тілами своїх найблищчих. Не забудемо стиснених кулаків мужчин, що мовчки проходили побіч стосів трупів. Все те записуємо на рахунок жидівських можновладців у Кремлю, яких злочин супроти цілого світу знайде належну відплату.

УКРАЇНЦІ БОРОНЯТЬСЯ НА ГОРІ СВ. ЮРА.

Вже в перших днях, коли німецька армія почала наступ проти СССР, почався рух серед націоналістів у цілій українській землі. Надія вступила в нарід: Усі знали, що година визволення недалека. Забагато натерпілись вони в останньому часі — НКВД жорстоко здавлювало кожний народній відрух. Провідників виарештовано; відбувалися щораз то нові арештування, розстріли.

У дні, коли німецькі війська зблилися до Львова, радість огорнула населення. Після перших вісток про німецькі перемоги дійшло до маніфестацій на вулицях Львова. Совітське військо розганяло маніфестантів, при чому солдатеска не завагалася стріляти до безборонних людей.

Тоді населення перейшло до самооборони. Забарикадовано двері катедри, на вежах уставлено скоростріли. Перший раз мусіли покровавлені большевики відступити.

ЖІНКИ І ДІТИ — ЖЕРТВАМИ НКВД.

Але їхня месть була жахлива. НКВД ужило відомих нелюдських метод: воно виарештувало й вимордувало не лише націоналістичних провідників, але й їхніх жінок та дітей. **В тих днях виарештовано у Львові разом 7.000 українців і таким способом щераз здавлено український національний рух.** (Підкреслення наші — прим. Ред.).

В суботу вечором виявилося, що червона армія не втримається — її більшість стала відступати. Та передтим уладило НКВД серед арештованих українців погром, якого ще не видів світ. Українців масакровано в першу чергу у трьох вязницях: у поліційній президії (при вул. Сапіги), у слідчій вязниці при Казимирівській вулиці та в касарнях Г.П.У. при Місіонарській площі.

ЖИВЦЕМ ЗАМУРОВАНІ СЕРЕД ТРУПІВ.

Там кинулися, вечором 29. червня, кати на жертви. У поліційній президії замкнено 20-ох українців у вузенькій келії; большевицькі різуни вистріляли їх через двері зі скорострілів та машинових револьверів. Та на тому не кінець. — Звірюки кинулися на поодинокі жертви, між якими чимало було ще живих, лиш ранених; чорти змасакрували жертви ножами й сокирами.

Та найжахливіше було у слідчій вязниці: там чекісти поскидали у підземних казаматах живих і мертвих — побитих, замучених, подіравлених кулями; опісля замкнули двері келій і замурували їх. Вечором, коли большевики відступали, вони підпалили вязницю, щоб затерти перед світом сліди нелюдського злочину. Вязниця згоріла майже ціла, але келії у пивницях залишилися; тепер їх відкрито.

Жахливий образ кидається в очі; сотками — тисячами товпиться українське населення перед місцем жаху. Майже кожний має хоч одного свояка, якого большевицькі кати забрали. Мало хто знає щось певного про долю своїх найближчих. Тепер вони бажала би знати, чи між убитими нема їхніх братів, сестер, батьків, матерей. Вони переходять перед довгими рядами трупів, яких поукладали, щоб їх розпізнати.

Вони притискають хустинки чи капелюхи до уст і носа. Одні плачуть, інші лише дріжать перед тим жахливим видовищем.

—о—

Масакра у вязниці НКВД в Дубні

Воєнний кореспондент С. М. Арндт описує у „Берлінер Ілюстрірте Нахтавсгабе" (ч. 155) сліди погрому українських вязнів у Дубні; подаємо переклад.

ДВІ ЖИДІВКИ В РОЛІ КАТІВ.

Коли перші відділи німецької панцирної дивізії входили до Дубна, серед радісних привітів визволених від большевицького терору українців, лунали ще стріли у дубенській вязниці НКВД — у домі жаху, де після кількамісячних терпінь найшли смерть українські вязні. В ночі з 24. на 25. червня ц. р. вистріляли большевицько-жидівські службовики організованого звірства 527 безборонних мужчин і жінок і по звірськи позаколювали немовлят, що їх привели на світ ті бідні українські матері.

Цього злочину доконали комісари НКВД та жидівські партійні службовики — між ними дві жидівки; вони втекли самоходом, вбиваючи навіть собаки, що берегли вязницю.

КРІЗЬ КАЛЮЖІ КРОВИ.

Безліч українців та українок, зворушених до глибини, проходять з одного поверху на другий, з одної покровавленої келії до другої, щоб між жахливо помасакрованими трупами знайти своїх найближчих.

Німецькі вояки, свояки помасакрованих, ціла Україна, цілий культурний світ стоїть повний жаху перед совітською трупарнею в Дубні.

У безконечній черзі йдуть мужчини, жінки, діти, вояки до дому жаху, що обіймає кількасот келій, розміщених на пятьох поверхах. Повітря важке, перепоєне жахливим сопухом тіл у розкладі. Мусимо притискати хустини до носа, щоб витримати в тій атмосфері жаху. Мужчини закурюють папіроски, окутані димом ідуть з келії до келії. Топчемо по великих темночервоних калюжах, що випливають з поодиноких келій на коридор.

З жахом помічуємо перших трупів за виваженими дверми келії. Якийсь старець лежить, з руками схрещеними на скорченому тілі; його лице обезформлене серією куль зі скоростріла. За ним стіна подіравлена кулями. На право, в куті молода, ясноволоса людина глядить на нас шкляними очима. Перед його ногами лежить на жи-

воті у скровавленій сорочці, український селянин.

ТІЛА НЕМОВЛЯТ.

Йдемо з келії до келії; всюди мертві кличуть до неба о месть. Мертві, які не були ніякими злочинцями, які любили свою українську Батьківщину та ненавиділи жидівсько - большевицьке божевілля, яке забрало їм усе, що робить життя, цінним та святим. Звірюки повбивали їх ганебно скорострілами, револьверами, порозривали їхні тіла гранатами.

На другому поверсі вязниці лежать тіла знасилуваних матерей і доньок. На землі валяються відірвані від груди немовлята з порозпорюваними животиками.

Безперервно просувається ряд у жалобі українців, побіч жертв большевицького терору. Мужеські обличча стягаються корчево, стають тверді, завзяті. Жінки плачуть, кидаються на тіла їхніх найдорожчих.

Глибоко зворушені стаємо перед двермиі келії: у півсумерку світяться дві свічки при голові та при ногах мужчини, що лежить зі затисненими кулаками, зі шкляними очима, у калюжі крови, побіч 11 інших трупів. Українська селянка засвітила свічки коло тіла свого чоловіка; вона клячить і молиться за його душу.

ЧУДОМ УРЯТОВАНІ ОПОВІДАЮТЬ.

У німецькому шпиталі в Дубні лежать побіч вояків, колишні вязні НКВД, що чудом врятувалися від смерти підчас погрому.

Антін Ланків з Дубна оповідає, що 25. червня забрали його агенти НКВД, буцімто до війська. Разом з кількома іншими українцями, завезли його до вязниці, забрали все за винятком сорочки і замкнули до переповненої келії. Тої самої ночі почув він стріли. Нечайно отворилися двері келії і ввійшло 4-ох мужчин, „що виглядали, мов чорти" та стали стріляти зі скорострілів і машинових револьверів, опісля замкнули двері. 15 разів це повторювалося, 15 разів ватага душегубів — у ній 2 жидівки — перебігало вязницю, стріляючи до келій. Чудом вийшов Ланків живий з того пекла.

На сусідному ліжку лежить евангелицький пастор, Хіва Потап, засуджений на 10 літ вязниці. На основі того безправного большевицького присуду — без якоїнебудь судової процедури, без оборони — промучився він 10 місяців у вязниці. Його оповідання покривається вповні з оповіданням Ланкова.

СМЕРТЬ З ОКЛИКОМ: „ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНА".

Валентина Ленескевич, врятувалася — як оповідає — при Божій помочі. Коли стріли почали зближуватися до келії, де вона сиділа, всі жінки впали на коліна і стали голосно молитися.

„Вірите, що німці вас врятують?" — спитали агенти НКВД, отвираючи двері та стали стріляти.

Одна українська селянка крикнула: **„Хай живе Україна — моя Батьківщина!"** і впала серед граду куль.

Зворушені стоїмо над ліжком цієї українки і слухаємо жахливе оповідання. Ми подамо його до відома світової опінії! Світлини з келій вязниці в Дубні будуть для світу документарним доказом, що большевицький терор загрожує мир і добробут усіх культурних народів.

Живі для нас слова Фірера: „Мої вояки! Цей найбільший в історії фронт повстає, щоби врятувати европейську цивілізацію та культуру".



Фінські війська йдуть вперед

БЕРЛІН, 8. 7. — Без огляду на важкі теренові й кліматичні умовини відділи німецьких і фінських військ переможно йдуть уздовж мурманського побережжя над Ледовим морем. Після того, як німці й фіни зломили завзятий спротив ворога, вони дійшли до Лізи. Бої біля полярної смуги проходять пляново. При тому німецьке летунство мусить виконувати знову спеціяльні завдання. Один відділ німецьких боєвих літаків бомбардував 3. 7. мурманську залізницю і знищив її кілька разів в одному важному місці. При тій нагоді німецькі летуни знищили один будинок на залізничій стації і вдатно обстріляли один совітський поспішний поїзд.

До німецького полону попав ґенералмайор Єґоров, що проводив 4-тим корпусом стрільців. При ньому знайшли дуже вартісний матеріял у мапах, що вказує на заміри совітів напасти на Німеччину. Єґоров попав у німецький полон 29. 6. на північ від села Дерщин.



НОРВЕГІЯ ДЕМОНСТРУЄ ПРОТИ МОСКВИ.

ОСЛЬО, 8. 7. — У столиці Норвеґії відбулася велика маніфестація під гаслом: „Бороніть Норвеґію і Фінляндію!" Маніфестація була звернена проти большевизму. Почин до тієї маніфестації дав голова міської управи норвезької столиці. Тисячі мешканців Осля відгукнулися на його почин та йшли непроглядними лавами на одну з найбільших площ Осля, де відбувалася маніфестація. Одиниці норвезької служби праці й відділи руху „Насіональ Замлінґ" окружили цю площу, яку виповнювала непроглядна маса народу. Буря захоплення привітала дипльоматичного представника Фінляндії в Норвеґії, ґенерального консуля Ґельстрема. Він дякував за овації і за виявлену Фінляндії підтримку. Маніфестація досягла свого вершка, коли на трибуні для промовців зявився провідник „Насіональ Замлінґу" Відкун Квіслінґ, щоби говорити про всеевропейську боротьбу з большевизмом.

Н. КРЕГУЛЕЦЬКИЙ.

Заки вдарили громи

VI.

Іду попри пошту. Зачинена. Питаюся, коли відчинять — хтось дотепний відповідає: „по війні".

У місті глупо якось. Люди стоять гуртами, балакають.

„Влада" поважно: „Проше розейсьцьсен!".

Жидки головами покивують: „Ну, ну".

Аж, як заграє сирена, тоді всі врозтіч: у брами камяниць, до підсінь і пивниць. За яких там кілька хвилин, вилазять, як щурі з нор „Уф! Як вони низько летіли, бодай би їх!".

А за пів години, або за годину, знову сирена: „Гу-у-у!"

І знову ті самі маневри і знову: „Шу, шу, шу..."

„Проше розейсьць сен!"... Забава.

А літаки, немов би милосердились над містечком, перелітають спокійно. Може бачать цей рів, що має спинити танки, але згори він певно виглядає, як чорні шнуровала до черевиків і сміх їх збирає.

Я вже зголоднів. Заходжу до Бойчука. У нього ще два-три дні тому, можна було зїсти не менше смачно, як у Жоржа у Львові, тільки куди дешевше, а нині там лише булочки з ковбасою і содова вода. Полиці, колись із цілою батерією горівок і коняків, тепер пусті... У місті військо стоїть.

Питаюся мого доброго товариша, що воював за часів великої війни, а тепер з спаскою ходить, бо належить до протилетунської оборони міста, що це за військо, а він мені до вуха нашіптує: „Прийшов до нас полковник. Кажуть, знаменитий вояка. Виловлює всіх, що буцім то не можуть дістатися до своїх частин і творить із них полк. Хоче з ним ворога спинити".

„Ну, ну!" — відповів я з-жидівська.

„То він і цей рів каже копати?"

„А вже ж!"

„І верби зрізує та кидає при дорогах?"

„Так, покищо при дорогах, а як треба буде, то поструває поперек доріг".

„Щоб танки зупинити?"

„А вже ж!"

„Хоробрий стратеґ..."

„Кажуть..."

Тепер що-хвилини оце незбагнуте „кажуть...". Кажуть, що французи на допомогу прийшли, що Берлін збамбурений, що мирові переговори почалися, — кажуть, кажуть, кажуть... Але ніхто нічого певного не знає. І довідатися годі. Може ті пани в одностроях щось знають, але їх небезпечно питати. Шпіона з тебе зроблять.

А тимчасом: „Може купите полуниці? Дивіться, які гарні". Або: „Свіжі гриби. Правдиві, хробачка в них не найдете".

Ксеня на обід кличе: курята з салатою, яринова зупа і струдель із яблочками. Варить знаменито.

„І мандрівник забуває про вcтеклого однорога, про змия вдолині, про мишку чорну й білу (день і ніч), які безнастанно підгризають корінці того дерева, що він на нім сидить, — побачив червоні ягідки, зриває їх і — їсть".

Така вже вдача чоловіка...

Тільки спати добре не можна. Вікна позакривані паперами, — душно. До такої темниці ніхто з нас не привик. Будишся, заки сонце зійде, а сонце сходить скоро. І тоді думки кидаються на те, найріжніші. Але чорних найбільше, бо нічні думки звичайно чорні, — ще не бачили сонця. Думаєш: „А що буде, як війна пересунеться зпід Львова до нас? Куди перед нею втікати й як?". Або: „Що буде, як ті з Раю на села наскочать? Куди ховатися перед ними?". Або: „Не знати, як те все скінчиться, чи так, як після великої війни, чи може Бог змилосердиться над нами і визволить нас?" Ах, як гарячо й душно! Кругом поля, а ти задихаєшся й просто дусишся в кімнаті.

Так кілька днів і кілька ночей, коротких, а все ж таких безконечно довгих, ночей непевности, тривоги й нерозгаданих міркувань.

Село насторожилося. Надслухує. На око, наче б кожний свою роботу робить: у полі, в лісі, в городі, на подвірю. Нема такого часу, щоб не було що робити. Але, як стрінуться з ким на самоті й як спитатися, що чувати? — то він озирнеться, чи не підслухує хто й каже: „нічого доброго".

„А злого?"

„Багато".

„А саме?"

Підходить вам до уха. **„Там — і показує на схід — готуються".**

„Хто вам казав?"

„Вісті йдуть. І радіо говорить".

„Слухаєте?"

„Так. В Івана на горбі".

„А владза?"

„Владза радія не відбирала. Сходяться ті, що чужі мови знають, гасимо світло,

Сільське господарство на Україні

Україна — це шпихлір Европи. Сьогодні при повній актуальности нашого питання взагалі, зокрема при актуальності прохарчування Европи, слід застановитися бодай вкороткі над вагою хліборобської продукції українських земель та переконання чи й на кілько Україна може випродувати й кілько продукує тепер.

Засівна площінь українських земель обіймає 67,725.000 гектарів і займає четверте місце у світі, по британських Індіях (126,646.000 га), Злучених Державах Півн. Америки (116,037.000 га) і Росії (94,419.000 га). За Україною йдуть дальше Аргентина (26,705.000 га), Канада (22,717.000 га), Франція (21,445.000 га), Німеччина (19,405.000 га у давніх кордонах), Еспанія (15,654.000 га) й Італія (12,835.000 га). Одначе якщо взяти під увагу висоту збору з 1 га в поодиноких країнах, то тоді Україна висунеться на третє місце у світовій продукції збіжжя, хоч збір з 1 га в Україні ще далеко не дорівнює зборам у західній Европі, але все ж таки є вищий, ніж у Росії.

Нижче наводимо порівнальні дані про урожай в різних краях за час 1929—1933.

Назва країни	Пшениця	Жито	Ячмінь	Бараболі
1. Брит. Індії	7,2	—	9,1	97
2. ЗДПА	9,1	7,1	10,9	72
3. Канада	9,2	7,3	10,6	90
4. Росія	6,8	8,4	8,8	79
5. *Україна*	9,5	9,2	12,2	95
6. Франція	15.5	11,6	14,8	110
7. Німеччина	21,7	17,4	20,1	156
8. Еспанія	9,2	9,3	12,2	116
9. Італія	14,4	13,8	11,1	58
10. Данія	28,8	17,2	28,3	163
11. Бельгія	25,0	24,0	25,6	219
12. Литва	11,9	11,4	11,8	116

Треба зазначити, що в 1940 р. збір в Україні був ще вищий і сягав 14,6 сотнара з 1 гектара. При такому врожаю Україна збирає річно біля 110 мільйонів сотнарів пшениці, 70 міл. сотнарів жита, 46 міл. сотн. ячменю, 35 міл. сотн. вівса, 45 міл. сотн. кукурудзи, 12 міл. сотн. проса та 4 міл. сотн. гречки і 104 міл. сотн. цукрового буряка. У продукції пшениці Україна займає друге місце по Злучених Державах П. А. (213 міл. сотн.) у світі, далі йде Росія (108 міл. сотн.), Канада (96 міл. сотн.), Брит. Індії (95 міл.), Франція (83 міл. сотн.), Італія (70 міл. сотн.) і Німеччина (43 міл. сотн.). Менше управляють в Україні жита, але все ж таки Україна займає 3 місце по Росії (154 міл. сотн.), Німеччині (79 міл. сотн.). Управа ячменю в Україні також дуже поширена, що ставить Україну на друге місце у світовій продукції того збіжжя по Злучених Державах П. А. (54 міл. сотн.), дальше йде Німеччина (з 31 міл. сотн.).

У продукції цукрового буряка Україна займає сьогодні друге місце в світі по Німеччині (107 міл. сотн.), хоч природні умовини для поширення управ цієї рослини дуже корисні і можна сподіватися, що Україна при змінених устроєвих, політичних і господарських умовинах висунеться тут на перше місце, яке займала перед світовою війною.

Перед колективізацією українські землі мали також дуже велику кількість тварин. Колективізація майже цілком знищила тваринництво, як це ілюструють дані про кількість тварин з 1928 і 1936 років:

	1928 р.	1936 р.	Зменшення
коней	8,900.000	3,500.000	5,400.000
рогатої худоби	17,500.000	11,000.000	6,500.000
свиней	18,400.000	5,600.000	12,800.000
овець	16,500.000	6,900.000	9,600.000

Відбудова тваринної господарки буде дуже важкою і піде повільно. Тут скоро можна буде побільшити кількість свиней та птахівництво, які визначаються великою розродчою силою. Все ж таки й теперішна кількість тварин є доволі поважною й уже в найближчих роках зможе відограти у виживленні Европи поважну ролю.

Сьогодні можна здогадуватися, що українські землі зможуть виживити себе та кинути на европейський ринок поважні кількості збіжжя. Говорять про це хочби те, що Совіти при доставі збіжжя до Німеччини в 1939/40 рр. зобовязалися дати 10 міл. сотнарів і це все стягали з України. До того Україна мусіла ще годувати промислові округи Московщини, що в найближчих роках відпадає з рамен українського хлібороба.

А. А.

—o—

З голосів преси

Лінія Сталіна

Передова стаття у „**Дойче Альгемайне Цайтунг**" (ч. 319) дає короткий огляд большевицьких воєнних плянів: вони зосередили були коло німецького кордону великі ударні сили, а тепер, відступаючи, вяжуть останні надії зі системою укріплень, т. зв. „лінією Сталіна".

„Після лінії Мажіно, Вейґана і Метаксаса, зацікавилася тепер британська пропаганда зокрема т. зв. „лінією Сталіна". Вона проходить — у загальному — від озера Пейпус через Псков, Витебськ і Оршу, до Дніпра й далі до Дністра. Безперервна лінія укріплень є лише на латвійсько-совітському кордоні. Дальше складається лінія Сталіна лише з гнізд опору, що тягнуться вздовж рік. Навіть британська пропаганда ствердила, що це не лінія, лише сума точок. Не відомо, наскільки большевикам пощастило, супроти скорого німецького наступу, довести оборонні укріплення до належного стану, але треба рахуватися з тим, що там дійде ще до завзятих боїв".

—o—

замикаємо двері, лягаємо попід лавами й наслухуємо".

„А коли би так прийшли?"

„Є драбина на вишку, а там збруя у стрісі, — розумієте мене?"

„Но, так. І що ви чули?"

„Вчора якийсь наш письменник у Києві сина на війну виправляв. Наказував, щоби він бився до останньої каплі крови за волю України".

„І щож люди на те?"

„Те, що ви. Така там воля, як і тут. Скрізь насила й брехня. Може війна, як буря, повітря очистить і змете брехню. Годі довше таку кривду терпіти".

„А про саму війну, що наші люди кажуть?"

„А щож би? Німці бють і побють. У них сила і лад і послух, усе. А в наших сусідів, що? З нашого села резервісти до Бережан пішли. Снувалися по місті, як діди, перележали на торговиці, як худобина, що її на заріз пригнали. Зїли, що принесли зі собою і — розійшлися. Не могли допитатися, кого кликали, а кого ні, кому їти, а кому лишатися, — безголовя. Вчора я ходив до міста. По дорозі, дивлюся, машерує якась сотня, чи дві. Резервісти. Ледви ноги за собою волочать. Такі вам, як земля. Не голені, не миті, цілі в порохах. Спотикаються, падуть, та й у рів. Скидають чоботи, ноги порозпукувалися, позапухали, кров із них тече. Така вам армія, — тільки стій і хрестися... А вот, а вот! — кричить і нараз показує рукою понад каміньолом.

Я глянув. У село летіли чорні коні, а на них сині їздці... Це ті, з Раю...

Дивлюся, мого розмовника нема. Щез, як камфора. Село перемінилося в одну мить. Перед хвилиною тихе і, казав би ти, спокійне, а тепер нараз, як би зі страхітного сну прокинулось. „Гу-гу! Гу-гу! Гу-гу! Пацифікація! Люди, в ліс!..."

Жінки корови на воловодах тягнуть, дівчата з величезними клунками на плечах біжать, хлопці на конях чвалають, аж земля під ними дудонить. Діти плачуть, дріб кричить — пекло. Стара бабуся образ у вікні кладе, як від громів. Дідусь із хрестом на приспі сідає. Далеко не забігли би, бо старі, на рідному порозі згинуть, — буде, що Бог дасть.

Біжу до нашої віллі. Та мої вже в „Учительській Домівці". Кивають на мене з вікна. Іду до них. Збираємося в кімнатці на стриху. Буцім там безпечніше. Може не знайдуть. Може гнів зженуть на меблях і постелі, в партері й на першому поверсі.

Чекаємо... Які ж ці хвилини довгі! Нераз день скорше минає, ніж така хвилина.

Аж, — віддихнули.

Хтось прибіг: „Перелетіли. Туди, як на Псари". Хрестимося. Забуваємо, що і там такі люди, як і ми... Чоловік — самолюб. порадь на це!

І знову два-три дні минуло. Гнітуча тишина перед бурею. Їхати б кудись, або йти. Але їхати нема чим, а йти я не можу. Задихуюся. Більш кільометра не піду. Мої мене не лишуть. Сидимо.

Наш сусід, той, що автом з родиною приїхав, на ґанку в Кладуна сидить. Він також старий і коли його питається рідня, що робити, відповідає коротко: „сидіти". Авто мають, але бензини мало. Не далеко заїдуть. Сядуть по дорозі й роби, що хоч.

А доньки: „Кладун був у місті і бачив, як багато авт утікало. На полудне гнали".

„Мабуть до Румунії, але їм бензини не бракне, не бійтеся. Це ті, що гроші мають і бензину і все. Корабель тоне, щурі з нього втікають".

„А якщо „він" прийде?"

„Безборонним кривди не зробить. Він — культурний чоловік, не большевик".

Інженера другий зять майор. Якраз у сусіднім містечку стоїть. Коли б грозила небезпека — повідомив би їх, жінку й дитину. Сидять.

Ми також. Здається, що тут ще найкраще, бо кругом то бомби розриваються, то пожежі палають, то відгомін далеких боїв гуде.

Аж 17. вересня вечором начальник г.[illegible]йшов.

„Чули?"

„Що такого?"

„Большевики границю перейшли".

„Неможливо!"

„Кажу вам. Вони вже може в Тернополі тепер".

Мені почорніло в очах. Тернопіль, Бережани, Рогатин, Перемишляни — це ж простіський шлях на Львів.

„Але якже це можливо? Ніхто їх не спиняє?"

„А хто має спиняти? Польща? Говорять, що вони їй на поміч надходять".

„Ну, знаєте!"

„А хто тут, що може знати. Але наш Колій уже голову підносить. Цей, большевик — чули про нього?"

„Знаю його. І що він?"

(Далі буде).

НОВИНКИ

КАЛЕНДАР

ЛИПЕНЬ.

8. Вівторок — мч. Февронії.
9. Середа — Пр. Давида.

— ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ І ПАНАХИДИ. В неділю, 6. липня ц. р. відправив у греко-католицькій церкві в 12-ій год. пополудне о. парох крил. д-р Хрущ Заупокійне Богослуження за криваві жертви большевицького терору. Церква була переповнена вірними. На тетраподі, прикритому чорною жалібною покривою, пролиту кров мучеників пригадувало червоне сукно з вишитим на середині чорним тризубом. Зправа й зліва тетраподу стояли рядами грубі воскові свічі. — Між приявними був провідник УЦК проф. д-р В. Кубійович із представниками УЦК, учасники українських визвольних змагань і Української Армії, вищі старшини та чимало інших визначних діячів і громадян. Після Заупокійного Богослуження о. пар. д-р Хрущ, сеніор галицького духовенства о. крил. Д. Лопатинський і о. С. Дурбак відправили за жертви большевицького терору, що погинули на всіх просторах західніх українських земель, Панахиду. Багато приявних мало сльози в очах, чимало осіб не могло здержатися від плачу, над усіми царив настрій глибокої поваги, суму й болю. Прегарно співав хор „Сурма". — Того ж самого дня о. парох прот. М. Волков відправив Заупокійне Богослуження з Панахидою за жертви большевицького терору в українській православній церкві, що таксамо була переповнена вищими старшинами Української Армії, учасникам ивизвольних змагань та вірними, які не могли здержатись від плачу підчас зворушливого слова о. прот. М. Волкова. Співав гарно мішаний церковний хор.

— З ОГЛЯДУ на теперішню ситуацію відкриття запоміджeного табору в Оріхівцях відкладається на пізніше. Новий речинець буде своєчасно поданий у пресі. Проектований відпочинковий табор у ОГІЗНІ біля Люблина НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ. — Відділ Опіки над Молоддю та Родиною. 3х

— ЗАХОДОМ ОБЄДНАННЯ ПРАЦІ ЛІКАРІВ У СЯНОЦІ відбудеться курс САНІТАРНОЇ ПОМОЧІ та плекання хворих із практикою у шпиталі. Час тривання курсу — 1 місяць. Курс для жінок і дівчат. Умовини прийняття: 1. скінчений 18 рік життя, 2. необхідність щоденної шпитальної праці, 3. зобовязання по скінченні практики працювати в платній санітарно-шпитальній службі. — Зголошуватися до 10. липня в секретаря О. П. Л. в Сяноці д-ра Копитка, аптика Фаерштайна при Гітлерштрассе, напроти шпиталя.

Оповістка

Прохаємо українців усіх ділянок звання, які бажали б у найближчому і майбутньому змінити місце праці, счевидно після полагодження всіх формальностей, щоб негайно повідомили Український Центральний Комітет, Краків, Зелена 26/12 (Украінішер Гавптаусшусс, Кракау, Ґрінештр. 26/12), подаючи про себе такі дані: 1. Імя і прізвище; 2. місцевість, край і дата народження; 3. віроісповідання; 4. родинний стан; 5. фахова освіта (подрібна спеціяльність, назва і місце школи, час тривання студій, чи має диплом і який); 6. звання докладно подати, в яких установах, яких становищах, у яких роках працював); 7. теперішнє заняття; 8. знання чужих мов (у якому ступні); 9. в якій ділянці по спеціяльності міг і хотів би працювати; 10. точна адреса (про кожноразову зміну прохаємо обовязково повідомити). Долучити слід обовязково дані про приналежність до якоїсь української громадської організації, бо вказівки про людей, які дану особу знають. Особи, які свого часу прислали дані про себе до УЦК — не потребують їх присилати, а тільки зголосити карткою свої побажання.

Закордонні часописи просимо передрукувати цю оповістку

ВІДДІЛ ПРАЦІ УЦК.

Втеча большевиків на цілому фронті

Німецькі політичні й військові кола оцінюють положення на німецько-большевицькому фронті оптимістично, без найменших застережень. Без огляду на завзятий спротив ворога, німецькі й союзні війська йдуть повним ходом і нестримно вперед. Почавши від Ледового океану аж до Чорного моря відступають большевицькі війська. Спроби підїздової боротьби, та підступні й варварські методи боротьби большевиків з-поза фронтів також не стримують німецького походу, бо велику прислугу дає добре зорґанізована і аж до найменших навіть подробиць виконувана праця тих військових частин, що мають за завдання вичищувати заняті поза фронтом терени з недобитків і порозпорошуваних боєвих частин совітської армії, виловлювати совітських жандармів, чи совітські банди, які скриваються в недоступних закутинах багон, пустарів чи лісів. Тому не диво, що кожного дня відставляють до таборів полонених тисячки здеморалізованих совітських недобитків-утікачів. Німецька летунська фльота закінчила перший етап своїх военних дій саме тим, що винищила до тла важні большевицькі летовища. Зараз у перших днях війни летунські атаки увінчались просто великанськими осягами, передусім у знищенні чи в ушкодженні большевицьких літаків. Сьогодні можна ствердити вже з непомильною певністю, що ці дошкульні для ворога втрати у здесяткованих літаках та в летунському персоналі у дотеперішніх повітряних боях і вслід за тим прояви загальної дезорґанізації та панічного переляку перед німецькими літаками дали німецькій летунській фльоті остаточну й нечувану перемогу. Великанська щодо числа летунська совітська фльота вже на викінченні. Сьогодні німецькі летунські ескадри завдають тяжкі удари вже головно відступаючим червоним частинам. Тим самим вони піддержують вповні доцільно военну акцію сухопутніх військ.

Крім цієї безпосередньої інтервенції у боях піхоти, артилерії та панцирних формацій, німецькі летунські ескадри зосереджують свої удари в щораз то більших розмірах на комунікаційні шляхи у запіллю ворожих фронтів і то головно на залізничу сітку, на важніші вузлові центри. Совітська комунікаційна сітка розмірно рідка. Тому ці атаки викликують застій у комунікації, що утруднює або навіть зовсім спиняє плянований ґенеральними штабами відворот чи довіз резерв і военних запасів до фронтових частин. Крім того внаслідок недостачі густішої залізничої сітки повстають великі скупчення вантажних поїздів, на рідких битих шляхах збиті кольони самоходів та повзів. Це, очевидно, творить для летунських нападів ідеальну ціль. Доказом подані хоча б тільки в комунікаті з неділі 6. ц. м. факти знищення великої кількости поїздів і самоходів.

Добре поінформовані кола в Берліні оцінюють сьогоднішнє положення на Сході ось так:

1) Задумана офензива большевиків на терени середньої Европи не вдалась.

2) Великанські сили большевицьких військ, зосереджених безпосередно біля границь Німеччини, розбиті.

3) Поважні частини добірних червоних військ знищені й виеліміновані з боротьби.

4) Резерви совітських військ і запаси зброї та літаків так сильно зменшилися внаслідок дотеперішніх боїв, що нема вже виглядів на їх доповнення.

5) Совітський фронт у відвороті на цілій лінії.

Німецькі війська, наступаючи совітським частинам на пяти, дійшли до т. зв. лінії Сталіна. Є це оборонна смуга, що тягнеться від Чорного моря поза старою совітською границею, спершу на схід здовж Дністра, щоби — звертаючися на північ — дійти через Житомир до відтинку Дніпра. За горішнім Дніпром йде через Витебськ до Пскова, далі на Схід до озера Пейпус і вкінці до фінського заливу. Совіти приготовляли на цій лінії свою нібиоборону вже від років. Тому слід сподіватися, що совітська армія доложить усіх зусиль, щоб її вдержати.

—о—

Большевики свідомо все руйнують

БЕРНО ШВАЙЦАРСЬКЕ, 8. 7. — Кореспондент англійськ. „Екочейнч Телеграф" подає з Москви, що згідно з висловом Сталіна в його останній мові, совітська влада видала наказ до військ, які відступають на лінію Дніпра — нищити все пляново при відвороті. Окремі відділи дістали вогнемети для підпалювання та вибухові середники для висаджування в повітря селянських хат. Також вирізують усі відділи худобу, навіть вибивають птицю і затроюють мясо, щоб не можна було його зужити. Таким чином за останні дні знищено майна на великі міліони, а роблять це московські опричники нароком, щоби привести мирне населення до справжнього голоду й нужди.

Італійці відбили ворожу атаку

РИМ, 8. 7. — Головне Командування Італійської Армії подає:

У північній Африці італійська артилерія відбила на фронті Тобруку ворожу піхоту, що наступала під захистом повзів. Боєве летунство великодержав осп заатакувало спадними летами артилерійські батерії і становища в Тобруці. Інші літаки збомбардували велику кількість ворожих самоходів на південний захід від Сіді-ель-Барані. Ворог налітав на Бенґазі.

У Східній Африці зміцнені артилерійські дії на відтинку Ульчефіт.

У неділю 3 ворожі літаки налетіли на Палермо. Вислідом їх дій стали дрібні шкоди в пристані, 3 вбитих і 20 ранених між цивільним населенням.

—о—

В імя забезпеки Европи перед ворогом світу — большевизмом

ВІДОЗВА КОМАНДАНТА КОРПУСУ ДАНСЬКИХ ДОБРОВОЛЬЦІВ.

КОПЕНГАГА, 8. 7. — Командант данського корпусу добровольців до боротьби з большевизмом підполк. Крисінґ звернувся з такою відозвою до данських старшин: „На военному фронті східньої Европи йде боротьба проти ворога світу. Приєднайтеся до тієї боротьби проти нашого спільного ворога, щоби забезпечити майбутність Европи, а тим самим нашої батьківщини, щоб запевнити безпеку і спокій нашим дітям. За посередництвом свого добровольчого корпусу, Данія, наша батьківщина приєднується до боротьби на східньому фронті, щоби доказати, що ми також є оборонцями цивілізації, культури і людського щастя".

Большевики масово піддаються

ГОЛОВНА КВАТИРА ВОЖДА, ГОЛОВНЕ КОМАНДУВАННЯ НІМЕЦЬКИХ ЗБРОЙНИХ СИЛ повідомило надзвичайно 6. 7., ось про що:

Під натиском німецьких військ піддалось учора знову 52.000 большевицьких вояків на захід від Мінська.

—o—

Плянові дії проти „лінії Сталіна“

ГОЛОВНА КВАТИРА ВОЖДА — ГОЛОВНЕ КОМАНДУВАННЯ НІМЕЦЬКИХ ЗБРОЙНИХ СИЛ подало 6. 7. ось що:

На Сході відбуваються плянові дії проти т. зв. „лінії Сталіна". Число большевицьких полонених, які попали в полон підчас боєвих дій на Сході від 22. 7. — 5. 7. зросло на 300.000.

Німецьке летунство безнастанно атакувало сконцентровані ворожі війська і військові колони. Таким чином воно причинювалося до успіху воєнних дій. Тільки в одному районі біля Житомира німецькі летуни знищили цільними бомбами й вогнем із скорострілів і летунських гарматок понад 500 совітських вантажників і 18 залізничих поїздів. Останньої ночі німецьке летунство продовжувало вдатно бомбардувати важну вузлову залізничу й комунікаційну точку Смоленськ. Совітське летунство втратило 5. ц. м. 281 літаків. Із того в летунських боях зістрілили 98, на землі знищили 183 машин.

У боєвих діях проти Великої Британії німецькі підводні човни затопили на Атлянтійському океані 6 торговельних кораблів загальної містоти 33.830 тон і ушкодили влучною торпедою ще один ворожий торговельний корабель. Боєві літаки затопили вночі на 6. 7. в морському районі довкола Англії 2 торговельні кораблі загальної містоти 11.000 тон.

Німецькі ловецькі літаки зістрілили 5. 7. підчас летунських боїв над каналом Ля Манш 3 британські ловецькі літаки. Біля норвезького побережжя німці знищили один англійський боєвий літак. Німецьке летунство не потерпіло ніяких втрат.

Артилерія воєнної фльоти зістрілила біля побережжя Норвегії 3 британські літаки та один німецький стежний човен зістрілив у каналі Ля Манш одну британську машину.

В північній Африці британські повзи намагалися зробити випад із Тобруку, але він заломився в перехресному вогні німецько-італійської артилерії. Ескадри німецьких боєвих і спадних літаків бомбардували пристань Тобрук. Вони поцілили бомбами один ворожий торг. корабель і склади та знищили ворожі прибережні батерії. Німецькі спадні літаки розігнали кольону ворожих самоходів біля Габат. У районі Середземного моря 4. 7. німецькі боєві і спадні літаки заатакували портові обекти у Фамагуста на східньому побережжі острову Кипр. Важкі бомби поцілили 2 великі торговельні кораблі й уладження до вивантажування в пристані. На одному летовищі на Кипрі німці скинули бомби на ворожий табор із бараків.

Ворог скинув у західній Німеччині вночі на 6. 7. розривні й запальні бомби. Між цивільним населенням були втрати у вбитих і ранених. Ворожі бомби ушкодили мешкальні й публичні будинки, головно в Мінстері і Білефельд. Німецькі ловецькі літаки зістрілили тоді 7 британських боєвих машин.

Спеціяльною хоробрістю відзначилися: ротмістр Німак, командант одного стежного відділу, поручники барон Мерхен і Бухторкірх із одного панцирного полку та поручник Ріц із одного полку стрільців. Підчас боєвих дій на північному Атлянтику особливо великих успіхів досяг підводний човен під проводом капітана Шольца.

—o—

ПРОЯВИ РОЗКЛАДУ В СОВІТСЬКІЙ АРМІЇ

БЕРЛІН, 8. 7. — Між тими 20.000 большевицьких вояків, що у районі Мінська перейшли до німецьких військ, є також сотні червоних старшин. Вони висловлюються дуже гостро про грубі засоби, при помочі яких політичні комісарі примушували совітських вояків боротися. Тими примусовими засобами вони цілковито підірвали військову дисципліну. Прийшло до дуже пристрасних перепалок, підчас яких старшини постріляли політичних комісарів. Гідний уваги був вислів одного майора, що стояв у крузі 28 інших совітських старшин: „Покінчіть швидко з тією війною, проженіть совітів і дайте нам змогу знову вірити в Бога, як це робили наші батьки, дайте нам батьківщину й дозвольте нам там працювати з нашим народом".

—o—

І ЦЕ НЕ ПОМОЖЕ СТАЛІНОВІ.

БОСТОН, 7. 7. — Наказ Сталіна в справі нищення запасів збіжжя й палення всяких будинків на випадок зближення німецьких військ викликав у публичній опінії Злучених Держав сильне враження. Там уважають це актом розпуки, що відбивається фатально на населенні. Всі бояться голоду й нужди. У широких колах Злучених Держав переконані, що така система нищення противиться основним поняттям людяности.

—o—

МАДЯРИ НА ЛІНІЇ ДНІСТРА.

БУДАПЕШТ, 7. 7. — Шеф ґенерального штабу мадярських військ повідомив ось про що: „Мадярські війська зайняли 5. 7. лінію Дністра. В деяких точках сильніші відділи совітських задніх стеж ставили завзятий спротив і таким чином намагалися охоронювати відворот через ріку".

—o—

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА„ ЖАЛУЄТЬСЯ НА БАЙДУЖНІСТЬ НАСЕЛЕННЯ.

МОСКВА, 7. 7. — Головний орґан комуністичної партії „Правда" дуже чорно дивиться на справу підтримки большевицької боротьби проти Німеччини з боку цього населення, що підлягає совітській владі. „Правда" пише, що нарід мусить вкінці переконатися про велику вагу тієї війни і покинути свою байдужність. Треба — пише „Правда" — відкинути все, що називається холоднокровністю.

—o—

Розбиття совітських військ біля Мінська в Галичині і над Балтійським морем

БЕРЛІН, 8. 7. — Між окруженими в районі Мінська совітськими військами проявився розклад, що постійно збільшується. Совітські вояки розповідають, що червоні комісарі буквально женуть червоноармійців до бою. Під примусом тих червоних комісарів совітські війська почали тут і там розпучливі спроби прорватися.

Дня 3. 7. окружені большевицькі сили в Галичині почали при допомозі повзів спроби протинаступів. Їх намагання заломилися вже на самому початку в огні німецьких відділів. На одному тільки відтинку й тільки одного дня німці знищили 100 совітських повзів, між ними деякі найважчого типу. Підчас боїв із задніми ворожими силами одна німецька дивізія взяла в полон 7.500 большевицьких вояків. Одна сотня німецького панцирного полку знищила одного дня на південно-східньому фроті 55 совітських повзів. Сміливим ударом у большевицькі відділи німецькі вояки знищили і в більшій частині захопили багато гармат і протипанцирних становищ.

У балтійському районі одна совітська армія цілковито розгрощена. Німецька зброя до ноги знищила три мішані дивізії й дві піхотні та панцирні дивізії. Щож торкається інших трьох червоних дивізій, то їх головні сили також вже знищені. Здобич у зброї і всякому воєнному матеріялі вкриває землю на багатьох квадратних кілометрах верствою, що є висока на кілька метрів. Большевики мусіли віддати в німецькі руки велике число повзів, батерій, протилетунських гармат, літаків і панцирних поїздів.

—o—

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., 1/4 сторінки 180 зол., 1/8 сторінки 150 зол., 1/16 сторінки 80 зол.
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: 1 міліметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: 30 сотиків за слово, найменше 3 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і за пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередню адресу.

ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату з Генерального Губернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 3.812. З Німеччини чеками нашого видавництва на Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. — Із Словаччини чеками Tatra banka, filialka v Bratislave, Bratislava, № 5015 на р-к Ukrainske Nakladatelstvo v Krakove. — Курс 1 нім. марки 2 зол., 1 чеської кор. 0.20 зол., 1 словацької кор. 0.20 зол.
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. Увагу: подавати читку і докладну адресу.

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. 230-39.
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau Reichsstrasse 34. Fernspr. 230-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7. Fernsprecher 102-79